

Παναγιώτης Μαυροειδής

Αν κάτι «τέλειωσε» σε αυτές τις εκλογές είναι ο ρηχός αντιμνημονιακός ορίζοντας στην πολιτική των ρευμάτων της αριστεράς. Αντίθετα, ήρθαν σε πρώτο πλάνο γυμνά τα ερωτήματα: Ρήξη και έξοδος από την ΕΕ ή όχι; Μέσα ή έξω από το καπιταλιστικό πλαίσιο;

Είναι σημαντικό το γεγονός ότι την αντεργατική σφαγή έχει αναλάβει (κατά βάση) ένα κόμμα που μιλάει **στο όνομα της αριστεράς**, έχοντας μάλιστα εκκαθαρίσει την όποια αριστερή αντιπολίτευση εντός του.

Οι αυξημένοι κίνδυνοι αναβίωσης λογικών **κρατικού κυβερνητικού συνδικαλισμού** στο μαζικό κίνημα, σε συνδυασμό με την **απουσία ακόμη και της τυπικής δικομματικής αντιπαράθεσης** παλαιάς κοπής (τα αστικά κόμματα πειθαρχούν στο ευρύτερο ταξικό συμφέρον), δημιουργούν **συνθήκες πνιγμού των αντιστάσεων και παραλυτική απογοήτευση** σε πλατιές μάζες κόσμου.

Ωστόσο, κάτω από το σκληρό τσόφλι των δυσκολιών, φωλιάζει η **προοπτική μιας κοινωνικής έκρηξης**, καθώς τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει το γεγονός ότι τα εργατικά και λαϊκά στρώματα, έχουν εξουθενωθεί οικονομικά. Πρόκειται για ένα ανοιχτό ενδεχόμενο, που προκαλεί τρόμο στις συστημικές δυνάμεις, ακριβώς λόγω του **κενού οργανικής πολιτικής ενσωμάτωσης**.

Σε αυτό το περιβάλλον, όρος για μια νικηφόρα εργατική λαϊκή αντεπίθεση είναι η οργανωτική, πολιτική και ιδεολογική **ανασυγκρότηση της επαναστατικής πρωτοπορίας**. Τα καύσιμα της προηγούμενης περιόδου εξαντλούνται, ενώ οι εμπειρίες πρέπει να ανασυντεθούν.

Τι θα σήμαινε μια νέα «πολιτική πρόταση» στις νέες συνθήκες;

Πρέπει να ηττηθεί ο σκληρός πυρήνας της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ που ηγεμόνευσε ευρύτερα στην αριστερά το προηγούμενο διάστημα και μας έχει φέρει στο χείλος μιας στρατηγικής ήττας. Η πολιτική συλλογιστική ήταν περίπου τούτη: «Διατυπώνουμε ένα ελάχιστο επίπεδο κοινωνικών στόχων που εξασφαλίζουν επιβίωση ή/και ανακούφιση. Συγκροτούμε ένα πολιτικό μέτωπο στη βάση ενός προγράμματος που δεν αγγίζει τα σκληρά όρια του συστήματος, ακριβώς για να φαντάζουν όλα εφικτά και άμεσα. Καταλαμβάνουμε την κυβέρνηση και εφαρμόζουμε αυτό το πρόγραμμα, εντός ευρωζώνης και καπιταλισμού, δημιουργώντας έτσι πεδίο διαδοχικών ρήξεων».

Στο σχήμα αυτό βολεύονταν όλοι:

Οι **συστημικοί** από την ουσία του,

οι **“μεταρρυθμιστές”** από τα μικρά βήματα ανακούφισης,

οι **“επαναστάτες”** από την υποτιθέμενη δυναμική του.

Σχεδόν μαγικό και τέλειο πολιτικό σχέδιο...

Η λογική αυτή ηττήθηκε πανηγυρικά από τον ταξικό και πολιτικό αντίπαλο, με τεράστιες κοινωνικές και πολιτικές συνέπειες. Όχι μόνο δεν οδήγησε σε δυναμική ανατροπή, αλλά ...μειώθηκαν οι συντάξεις και αυξήθηκαν τα εισιτήρια.

Να το διευκρινίσουμε: Ηττήθηκε ως φαντασίωση ή προσδοκία αριστερής (ρεφορμιστικής) πολιτικής. Αντίθετα, έχει μια (προσωρινή έστω) νίκη ως συστημική πολιτική γραμμή επί της αριστερής εργατικής πολιτικής.

Στον αντίποδα, το πολιτικό σχέδιο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς, πρέπει να έχει **ταξικές, κοινωνικές και πολιτικές αφητηρίες**, που να συνθέτουν ένα περίγραμμα ενιαίας έκφρασης των δυνάμεων της εργασίας, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να «βλέπει» προς την αντικαπιταλιστική ανατροπή και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Ασφαλώς, πρώτιστο ζήτημα είναι η απαίτηση για **δουλειά για όλους, με λιγότερο χρόνο εργασίας και με όλα τα εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα**.

Η ζωτική αυτή διεκδίκηση, δεν είναι στενά οικονομίστικη, ούτε αυτοπεριορίζεται σε αμυντικές λογικές “επιβίωσης”. Αντίθετα, πάει μαζί με την απαίτηση για **συλλογική**

κοινωνική ζωή με δημόσια αγαθά, παιδεία, υγεία, συλλογικό πολιτισμό, περιβάλλον αλληλεγγύης, ειρήνης και σε όμορφο αστικό και φυσικό περιβάλλον.

Ολοκληρώνεται με τον αγώνα για **δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία**. Η ανατροπή της μνημονιακής βαρβαρότητας, θα είναι προς όφελος της εργατικής τάξης και των φτωχών, όταν αποκλείει τις υπερ-αντιδραστικές λύσεις κοινωνίας- στρατώνα, όταν απορρίπτει τη ζωή με σφυρίχτρα ή την ταπείνωση της γραμμής και τριάδας για την παροχή συσσιτίου από τους κοινωνικούς και πολιτικούς σφαγείς.

Αυτή η ενότητα εργατικών κοινωνικών στόχων, προϋποθέτει **να σαρωθούν τα πολιτικά εμπόδια** που βρίσκει μπροστά της και σχετίζονται με την παραμονή στην **Ευρωπαϊκή Ένωση** και την ευρωζώνη, την οικονομική και πολιτική κυριαρχία του κεφαλαίου στην οικονομική και πολιτική ζωή, με τη λογική του κέρδους και τη συνακόλουθη εμπορευματοποίηση των πάντων.

Είναι κρίσιμο ζήτημα να συνδέονται τα προηγούμενα με την ανάγκη σύγκρουσης με το **αστικό κρατικό πολιτικό σύστημα** και ειδικότερα την **κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ** που αποτελεί καθοριστικό κρίκο τόσο για την εφαρμογή των μέτρων, όσο και την καταστολή ή/και χειραγώγηση των λαϊκών αντιδράσεων.

Η **άμεση οργάνωση της αντίστασης, του ενωτικού μαχητικού αγώνα** εργαζομένων, νεολαίας, φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για να μην περάσουν τα σαρωτικά μέτρα του Τρίτου Μνημονίου, είναι το πεδίο που προσδίδει “υλική” υπόσταση σε μια πρόταση ανατροπής. Πρέπει **να κτίσουμε** σε όλα τα μέτωπα, μορφές εργατικής και λαϊκής οργάνωσης, νέες αγωνιστικές πρακτικές, τελικά ένα **νέο εργατικό κίνημα**.

Χρειαζόμαστε **πρωτοβουλίες οργανωμένου λαού** και νεολαίας σε όλους τους χώρους δουλειάς, σπουδών και κατοικίας. Εδώ είναι που χρειάζεται πρωτίστως η ειλικρινής και μαχόμενη **κοινή δράση, μέσα στο μαζικό κίνημα**, των μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος και της Αριστεράς (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, ΛΑΕ, ΚΚΕ, αποχωρήσαντες από ΣΥΡΙΖΑ, δυνάμεις της εργατικής αυτονομίας, κλπ.).

Επιτέλους χρειάζεται μια αντιστροφή! Ως τώρα, πλειάδα ειλικρινών ή προσχηματικών προτάσεων μετωπικής συνεργασίας, συγκροτούνται κατά βάση με αφορμή τις εκλογές (στο όνομα της πρωταρχικότητας της περίφημης “πολιτικής διαμεσολάβησης”), ενώ, αντίθετα, σε ότι αφορά την κοινή δράση στο μαζικό κίνημα και τους αγώνες, υπάρχει πλήρης υποτίμηση ή και λαιμοδία της ως «κατώτερη των περιστάσεων».

Μια εργατική και λαϊκή αντεπίθεση προοπτικής, μπορεί να ισχυροποιείται μόνο στο βαθμό που θα γίνουν βήματα στην κατεύθυνση της συγκέντρωσης πολιτικών δυνάμεων που κινούνται με **λογική αντικαπιταλιστικού μετώπου** και προτάσσουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και τον επαναστατικό δρόμο ενάντια στο σύγχρονο καπιταλισμό.

Αν η υπόκλιση και οι αυταπάτες για το **πολιτικό σχέδιο ΣΥΡΙΖΑ** –και πολύ περισσότερο η οργανωτική και πολιτική υπηρέτησή του- συνιστούν βαριές πολιτικές ευθύνες, η ανακύκλωση στις νέες συνθήκες του πυρήνα της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ αλλά “χωρίς το ΣΥΡΙΖΑ και τη μνημονιακή του μετάλλαξη” (λες και το πρώτο, δε γέννησε το δεύτερο...), θα αποτελεί έγκλημα με εγνωσμένη πρόθεση και προμελέτη. Με αυτή την έννοια, αποτελεί πολιτικό στοίχημα να μην περιτοιχηθούν οι διαφοροποιήσεις από το ΣΥΡΙΖΑ σε δήθεν ενδιάμεσες πολιτικές λύσεις, σε απόσταση ή/και εχθρότητα από το τολμηρό βήμα προς μια αντικαπιταλιστική προσέγγιση, επαναστατικής κομμουνιστικής κατεύθυνσης.

Είναι αναγκαία η ανάπτυξη, εμβάθυνση, τεκμηρίωση και συγκεκριμενοποίηση του μεταβατικού **αντικαπιταλιστικού προγράμματος**.

Το βασικό ζητούμενο είναι η **συνεκτικότητά** του και η **διπλή του σύνδεση** αφενός με την διεκδίκηση των ζωτικών εργατικών κοινωνικών διεκδικήσεων και πολιτικών κόμβων ανατροπής και αφετέρου με την πάλη για την επανάσταση και την εξουσία.

Εξαιρετικής σπουδαιότητας ζήτημα είναι η υπεράσπιση της **αυτοτέλειας** της αντικαπιταλιστικής και επαναστατικής Αριστεράς, η οριοθέτησή της ενάντια στα ρεφορμιστικά σχέδια συμβίωσης με τον καπιταλισμό και την ΕΕ ή της αναβολής των πάντων στο σοσιαλιστικό επέκεινα. Είναι ο κρίσιμος παράγοντας που θα ενισχύσει την ικανότητά της να συσπειρώνει **μετωπικά** πρωτοπόρα τμήματα και αγωνιστές που αποσπώνται από την κοινοβουλευτική αριστερά ή που αναδύονται από την ταξική πάλη. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** αποτελεί μια σημαντική κατάκτηση σε αυτή την κατεύθυνση, παρά τις αδυναμίες της.

Χρειάζεται όμως κάτι παραπάνω από τα προηγούμενα: Αν μιλάμε για την αναγκαία σήμερα ανασυγκρότηση σε επίπεδο πρωτοπορίας, πρέπει να τεθεί με νέους όρους το ζήτημα **της σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής για την κομμουνιστική απελευθέρωση** και ειδικότερα η ανάγκη για ένα νέο **κομμουνιστικό κόμμα** που θα την υπηρετεί.

Χωρίς μια στρατηγική τομή στην αριστερά, χωρίς βαθύτερη ηγεμονία των επαναστατικών κομμουνιστικών ιδεών δεν μπορεί να αναγεννηθεί εκείνο το μέτωπο και εκείνο το κίνημα που

θα δώσουν την μάχη πέρα από τα σημερινά όρια. Ένας νέος εργατικός κομμουνιστικός φορέας μπορεί να αποτελέσει ποιοτικό βήμα και για τις άλλες δυο πλευρές **του ευρύτερου επαναστατικού πολιτικού υποκειμένου**, το αντικαπιταλιστικό εργατικό μέτωπο, και το ταξικά αναγεννημένο εργατικό κίνημα.

Η πρόταση αυτή, δε σημαίνει μετατροπή της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** σε κόμμα. Αντίθετα, επιχειρεί αφενός να συμβάλει στην **προγραμματική αναβάθμισή** της και αφετέρου στην ενίσχυση ακριβώς του **μετωπικού της χαρακτήρα** ως ενωτική συνάντηση ευρύτερων αντικαπιταλιστικών, κομμουνιστικών, μαχόμενων δυνάμεων και ανένταχτου κόσμου. Όχι μόνο των σημερινών, αλλά και των νέων που θα γεννιούνται και θα έχουν πάντα ανάγκη ένα μέτωπο.

Υπάρχει ένα ευρύ φάσμα κομμουνιστών οργανωμένων ή μη, που έχουν ενδιαφέρον για ένα νέο κόμμα στο οποίο να αναγνωρίζουν τη **θεμελιωμένη αναφορά στον επαναστατικό μαρξισμό** και τη δημιουργική ανάπτυξή του, καθώς και τις σύγχρονες **επεξεργασίες για τον καπιταλισμό της εποχής μας** και τις αντιθέσεις του.

Με σημείο αναφοράς τις **χειραφετητικές δυνατότητες** της σύγχρονης εργατικής τάξης.

Με **αναζήτηση επαναστατικής κομμουνιστικής τακτικής και στρατηγικής** για την αναμέτρηση με την αστική επίθεση.

Με την **εργατική δημοκρατία ως βάση συγκρότησης**, την ενότητα θέλησης στο μέγιστο δυνατό βαθμό ως αποτέλεσμα ισχυρής ιδεολογικής συγκρότησης και κοινών κριτηρίων βασισμένων σε πραγματικό και βαθύ διάλογο.

Παίρνοντας διαζύγιο με τον μεταμοντέρνο **οργανωτικό φιλελευθερισμό**. Αφήνοντας στην άκρη ομαδοποιήσεις, φραξιονισμούς και παραγοντισμούς, που πνίγουν την ανιδιοτελή στράτευση και δημιουργική συλλογικότητα.

Ας μη φοβηθούμε να αναμετρηθούμε με τις τρομακτικές **στρατηγικές υστερήσεις** του κινήματός μας.

Ενώ η εργατική τάξη είναι αντιμέτωποι με το πλέον γυμνό αντι-εργατικό πρόγραμμα καπιταλιστικής επίθεσης, η **εργατική πολιτική** λειδορείται και ανασαίνει με καλάμι στο όνομα των «παγκοινωνικών πανεθνικών μετώπων» ή ενός άχρωμου στόχου “παραγωγικής ανασυγκρότησης”.

Η εκ νέου ανάδυση του φασιστικού φαινομένου, φανερώνει μια άκρως αντικομμουνιστική αστική επίθεση, τη στιγμή που η **κομμουνιστική στόχευση** είτε απουσιάζει, είτε κρύβεται ντροπαλά.

Εκατομμύρια πρόσφυγες πεινούν, βασανίζονται, θανατώνονται ή/και πνίγονται στις πύλες της περίκλειστης και αντιδραστικής ΕΕ, δείχνοντας πως η ανθρωπότητα δε χωρά στην ιμπεριαλιστική παραφροσύνη των πολέμων και των αγορών, την ίδια ώρα που η **επαναστατική διεθνιστική απάντηση σε οικουμενικό επίπεδο**, είναι ακόμη ασθενικό ζητούμενο.

Το στοίχημα είναι να απαντήσουμε θετικά σε αυτές τις προκλήσεις, θέτοντας επί τάπητος το ζήτημα της επαναστατικής κομμουνιστικής ανασυγκρότησης και της αναγκαίας επάρκειας της πολιτικής πρωτοπορίας.

**Συνοπτική έκδοση του άρθρου δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 8/11/2015*